

Αναγκάστηκε λοιπόν να ξαπλώσει στο χώμα, να αφήσει στην άκρη το κλαδί που κρατούσε για στήριγμα τόση ώρα στην ανηφόρα και να περάσει τον φράχτη που σχημάτιζε ο θάμνος έρποντας. Ήταν τόσο μεγάλη η ανυπομονησίτης, που γρατζουνίστηκε σε πολλά σημεία. Δεν έδωσε όμως την παραμικρή σημασία, γιατί, μόλις βγήκε από την άλλη πλευρά, την περίμενε ένα μοναδικό θέαμα.

Μπροστά της βρισκόταν ένα θεόρατο δέντρο, με μια όψη που ξεπερνούσε και την πιο τολμηρή φαντασία. Ο τεράστιος κορμός του ήταν στολισμένος με μυριάδες χρωματιστούς κόμπους, από τους οποίους ξεκινούσαν αμέτρητες κλωστές. Γεμάτο χάντρες, χαρτάκια και τάματα, το επιβλητικό δέντρο έμοιαζε με πελώριο τοτέμ. Η Μαρία κατάλαβε αμέσως ότι είχε απέναντί της τη μεγάλη βελανιδιά που αναζητούσε.

Μόλις κατάφερε να βρει την ανάσα της από την κούραση και την έκπληξη, συνειδητοποίησε ότι βρισκόταν σε ένα υπέροχο ξέφωτο. Ήταν στην κορυφή του ψηλού λόφου, λουσμένο στο φως. Η ατμόσφαιρα εδώ ήταν πολύ διαφορετική από εκείνη δίπλα στο ρυάκι ή στο ξέφωτο της φλαμουριάς. Είχε λιγότερη υγρασία και περισσότερη δροσιά, γιατί φυσούσε διαρκώς ένα ευχάριστο αεράκι. Ενθουσιασμένη, αφέθηκε να ρουφά αχόρταγα το φως και τον αέρα.

«Επιτέλους, σε βρήκα!» είπε τελικά, κοιτάζοντας το δέντρο με δέος.